

LUKÁCS LÁSZLÓ

Jövönk a tét

Krisztus küldetésében járva az egyház nem privilégiumokat keres, hanem Mestere példáját követve szolgálja az embert: megnyitja előtte az örök élet távlatát, de segíti egy igazságosabb és testvériesebb földi világ építésében is. Hirdeti az Evangéliumot és élő tanúságot tesz róla, de különös figyelmet fordít a szegényekre, az elhagyottakra, a menekültekre és az üldözöttekre. Ez a szolgálat, a „diakonia” mindig szervesen hozzátartozott az egyház életéhez: elválaszthatatlan egészet alkot a liturgiával, az Istenhez forduló imádsággal és az Isten szeretetéről szóló tanúskodással, az igehirdetéssel.

Az Evangélium hirdetésének sajátos célcsoportja a gyermekek és a fiatalok: bevezetni őket a felnőtt, felelős, hívő keresztény életbe, hogy Krisztus testének élő és éltető tagjaiként fogadják be Istennek minden emberre kiírástott szeretetét, és ez indítsa őket mások elfogadására, sőt ajándékozó-szolgáló szeretetére. Ezt a feladatot teljesítik a fiataloknak tartott plébániai katekézisek, de kitüntetett szerepet kapnak a katolikus iskolák is. A modern társadalmakban az állam gondoskodik a fiatalok iskoláztatásáról, hiszen életkérdés, hogy a felnövő nemzedék hogyan tudja valóban az emberiség javára tovább építeni azt, amit elődeik elértek. Amikor az egyház helyet kér az oktatási rendszerben, nem hatalomvágy vezérli. Nem tagokat toboroz, és nem törekszik valamiféle ideológiai hegemoniára sem.

Az iskola oktatta nevel és nevelve oktat. A katolikus iskola ezt az Evangélium szellemében teszi: evangelizálva nevel, mégpedig közösségben. Mikroklímája olyan közeget teremthet, amelyben a tanulók (és tanáraik!) nemcsak megtanulhatják a jézusi szeretet parancsát, de azt a mindennapokban életre is válthatják: az egymás iránti tiszteletben, figyelemben, segítőkészségben, együttműködésben, konfliktusok megoldásban, megbocsátásban, nagylelkűségben. Ez az integrált nevelés nevelhet olyan felnőtteket, akik nemcsak becsületes állampolgárok, hanem krisztusi nagylelkűséggel és szolgálatkészséggel készek szolidárisan közösséget vállalni másokkal, felelősséget vállalva a közjőért is. „Korunk arra hívja az európai katolikus iskolákat, hogy hiteles nevelési programot dolgozzanak ki, amely a fiataloknak nemcsak azt teszi lehetővé, hogy emberi, erkölcsi és lelki érettségre jussanak, hanem (...) azt is, hogy felépítsék a szeretet, a testvérieség, a szolidaritás és a béke civilizációját” (II. János Pál pápa). Jövönk a tét: legalább a fiatalokat sikerül-e meghívni a szeretet civilizációjának építésére egy hadakozástól hangos, erőszakos világban? A katolikus iskolák „evangelizálva” nevelnek: Isten és ember szeretetére és szolgálatára a testvérieség, az összefogás és a diakonia szellemében.

